HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דהא עצים ואבנים לא מטמאו. ופ"ה מטמאו כאן עציס ואבנים לאו דוקא דהא תנן במסכת נגעים (פי"ג מ"ב) לרבי יהודה אפילו חבילי קש וחבילי תבן ות"ק לריך לומר [א] דרבי נמי מודה לר' יהודה וכן משמע מלגלג מסיק דרבי סבר לה כר' שמעון דפליג התם: **מאי** וביום יש יום שאתה רואה.

משמע לאביי דר' יהודה דריש וי"ו וכן פ"ק דסנהדרין (דף יד. ושם) גבי ושופטיך ופ' גלו מלילות (ג"מ דף כז.) גבי ומצמח וקשה לימה גופיה לא דריש וי"ו דוסק הכי ימיר בפ"ק דתמורה (דף ג:) ונסוף פרק טרף בקלפי (יומא ד' מה.) גבי והשם ושמש דריש ליה לדרשה אחריכא מיהו הכא קשה טפי כיון דר' יהודה דריש וי"ו מאי טעמא לא אמר רבא הכא ומיהו י"ל דהכא משמע ליה דהוה מצי למימר יש יום שאתה רואה בו ואביי ההוא מיבעי ליה ביום ולא בלילה ורבא ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה [1] מלכל מראה עיני הכהן ואביי ההוא מיבעי ליה [2] למעוטי סומא באחת מעיניו ורבא נמי מיבעי ליה להכי אין הכי נמי ואלא ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה [2] מכנגע נראה לי בבית לי ולא לאורי ואביי אי מהתם הוה אמינא הני מילי טומאה דלאו דגופיה אבל טומאה דגופיה אפילו לאורו נמי קא משמע לן: **מתני'** ועוד אמר ר' מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו מפני ששמחה היא לו ר' יוסי אומר [3] אבל הוא לו [4] לא יעורר אדם על מתו ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום: **גמ'** ורמינהו [5] המלקט עצמות אביו ואמו הרי זה מתאבל עליהם כל היום ולערב אין מתאבל עליהן ואמר רב חסדא [1] אפילו צרורין לו בסדינו אמר אביי אימא מפני ששמחת הרגל עליו: ולא יערער על מתו: מאי לא יערער על מתו אמר רב כד הדר ספדנא במערבא אמרי יבכון עמיה כל מרירי ליבא: קודם הרגל שלשים יום: מאי שנא שלשים יום אמר רב כהנא [3] אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שכינס מעות לעלות לרגל ובא ספדן ועמד על פתח ביתו ונטלתן אשתו ונתנתן לו ונמנע ולא עלה באותה שעה אמרו לא יעורר על מתו ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום ושמואל אמר לפי

דהא עציס ואבנים בעלמא לא מטמאו ורבי אמר אצטריך דאי כתב רחמנא וביום הראות בו הוה אמינא לדבר מצוה אין לדבר הרשות לא כתב רחמנא וצוה הכהן ואי כתב רחמנא וצוה הכהן הוה אמינא הני אין דלאו טומאה דגופיה אבל טומאה דגופיה אימא מיחזא חזיא ליה צריכא אמר מר יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו מאי משמע אמר אביי א"כ ליכתוב רחמנא ביום מאי וביום שמע מינה יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו ואביי ההוא מיבעי ליה [א] ביום ולא בלילה ורבא ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה [1] מלכל מראה עיני הכהן ואביי ההוא מיבעי ליה [2] למעוטי סומא באחת מעיניו ורבא נמי מיבעי ליה להכי אין הכי נמי ואלא ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה [2] מכנגע נראה לי בבית לי ולא לאורי ואביי אי מהתם הוה אמינא הני מילי טומאה דלאו דגופיה אבל טומאה דגופיה אפילו לאורו נמי קא משמע לן: **מתני'** ועוד אמר ר' מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו מפני ששמחה היא לו ר' יוסי אומר [ב] אבל הוא לו [ג] לא יעורר אדם על מתו ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום: **גמ'** ורמינהו [ד] המלקט עצמות אביו ואמו הרי זה מתאבל עליהם כל היום ולערב אין מתאבל עליהן ואמר רב חסדא [1] אפילו צרורין לו בסדינו אמר אביי אימא מפני ששמחת הרגל עליו: ולא יערער על מתו: מאי לא יערער על מתו אמר רב כד הדר ספדנא במערבא אמרי יבכון עמיה כל מרירי ליבא: קודם הרגל שלשים יום: מאי שנא שלשים יום אמר רב כהנא [ג] אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שכינס מעות לעלות לרגל ובא ספדן ועמד על פתח ביתו ונטלתן אשתו ונתנתן לו ונמנע ולא עלה באותה שעה אמרו לא יעורר על מתו ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום ושמואל אמר לפי

ליקוט עצמות אין אומרים עליהן קינים ונהי, ואין אומרין עליהן ברכת אבלים ולא תנחומי אבלים, ואלו הן ברכת אבלים שאומרים בבית הכנסת, ותנחומי אבלים שאומרים בשורה. תני אבל אומרים עליהן דברים, רבנן דקיסרי אמרי (רבנן) [דברי] קילוסין. ולא יעורר על מתו. איזהו עיערור מזכירו בין המתים. הספד מספידו בפני עצמו. תני אשה לא תעורר על לווייתה במועד, שנאמר העתידים עורר לויתן. קודם לרגל שלשים יום. דאמר רב מעשה באחד שקבץ מעות לרגל בא ספדן ועמד על פתח ביתו, נטלן ונתנן לו ונמנע לעלות לרגל התקינו שלא יעורר כו'.

ז) ל"ל אמר אביי אימא מפני וכו'.

תורה אור השלם

1. וְאִם פָּרוֹחַ תִּפְרַח הַצָּרַעַת בָּעוֹר וְכִסְּתָה הַצָּרַעַת אֶת כָּל עוֹר הַנֶּגַע מֵרֹאשׁוֹ וְעַד רַגְלָיו לְכָל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן:
ויקרא יג יב

2. וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת וְהִגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר כְּנֶגַע נִרְאָה לִי בַּבָּיִת:
ויקרא יד לה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נפקא ליה וכו' **וספר** בריתות **איצטרינ**ך **לורשה אחרינא.** וע"ע תוס' זבחים דף קז ע"ב ד"ה והתורה וכבריתות דף טו ע"ב תוס' ד"ה ופרש"י עכו"ם:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה דהא וכו' דבי נמי מודה לר' יהודה. נ"ב עי' במ"ל פי"ד מהלכות טומאת צרעת הלכה ד ודוק: **ב]** ד"ה נפקא ל' וכו' ולפי' ספי' דר"י לטעמיה דמלריך ופירט בעציס ובאבנים ניחא. נ"ב עיין במ"ל הנ"ל: **ג]** בא"ד נ"ל היינו מהלת יתן. נ"ב כתן הסמ"ד ותמ"ל ממחל לחיבור ולפני וכו'. וכ"ל בס' שמע שלמה פ' מזריע ועי' בקרבן אהרן דף קלא ריש ע"ב: **ד]** בא"ד ומלמד לשמו' מק"ו טרח וכתב לה קרא. נ"ב כוונת דבריהם כמ"ש לעיל ע"ג ללא היה לריך קרא לחיוב הלואת וגו' לכתוב משמעותו לדבר דבר הרשות דנוסף"ק ק' מהרש"ל בזה על התוס' ודו"ק כי משמעות קרא דבחיוב משמע להדי' לדבר מלוה וכמ"ש תוס' לעיל ד"ה דבר הרשות כו':

הגהות מהר"י לנדא

א] תוס' ד"ה נפקא לי' וכו' משמע דמהיסור מיחזי מין לגמוד ממנו קולא. ל"ל דמהיסור מיחזי מין לגמוד ממנו מיסור ועי' בתוס' סנהדרין כז ע"ב ד"ה ומין לך וכו'. ועי' בעולא ביכורים פרניכ כשמהיסור לאיסור ל"ז במלת ממנו לפי' ל"ז במלך ר"ת:

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה נפקא כו' ועוד ר"ל כיון דלאורו לא אינו אלא משום דאינו יכול לרשות בלא גר כו' קפיל"ת בגליון בלא גר כו' רגליס: **(ז) בא"ד** ור"ל דלאורייתא דהם"ש כו'. נ"ב וכ"ג כתבו התוס' במסכת סוכה בדף כד ובדף ל ע"ש: **(ג) בא"ד** היינו מתלת דין דסמ"ד ומ"כ מה"ד ופליג אי מהסם ה"א הני מילי טומאה דלאו דגופי' ולקשה דלעיל משמע דלא ס"ל פירוכא דמגופיה לחוד ליה לפני כו' דמשמע דר' יהודה דלא דריס מופיע הוה דריס ליה נמי שפיר אלא דאיצטריך לחבילי קש וחבילי עצים לכך דריש וביום הלרות כו' דמופיע ה"פ ה"מ טומאה דלאו כו' היינו קושי דקאמר הכא מיחזי הוה כו' ממנה לגלח כדמוסיף דהכי אמרינן פ' כל הבשר כו' ופירש רבינו יעקב דהוה דהוה חידושו דאי מהו ליה. נ"ב שם בדף קף קאמר נמסם דבשר במלא מיחזי הוה ופירש בקונטרס למיחזוהו דשניהם מין היתר זה לבדו וחד לבדו וכשמערבו נאסרין וכמוס הקנו עליו לטעם זה לפ' יתכן דבפרק אלו עוברין דף מד וכפ' ג' מיירס דף לח קאמר בהדיא דאין זה מיחזוהו דהם לגלוחי שמי הכי הוה לגלח זהו מיחזוהו לפי תרגו כו':

רבינו חננאל

דהא עצים ואבנים בכולי עלמא לא מיטמו והכא מיטמו בנגעים, הלכך חדוש הוא ומהדרשא לא גמרינן ופשוטה היא. ועוד אמר ר' מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו במועד. ע) אוקמא מפני ששמחת הרגל עליו ואינו מתאבל עליהן, אבל בשאר הימים זולתי המועד, המלקט עצמות אביו ואמו מתאבל עליהן כל היום, ולערב אינו מתאבל עליהן. אמר רב חסדא ואפילו צרורין בסדינו. ירושלמי תני המעביר ארון ממקום למקום אין בו משום ליקוט עצמות, ר' יוסי אומר לעולם אין בהן משום ליקוט אלא אם כן מעבירין אותן באפקריסין ממקום למקום. ר' מנא הורה לר' הלל לקרוע ולהתאבל, כר' אחא דאמר יש ליקוט עצמות בארון של עץ, והורה לו שלא להטמאות, כר' יוסי דאמר אין ליקוט עצמות בארון ואפי' של עץ. תני

ע א מיי' פ"ט מהלכות טומאת צרעת הלכה ו סמג עשין לוין:

עא ב מיי' שם הל' ה:

עב ג סמג לאוין עה ועשין לדיבון ב טוש"ע י"ד סי' תג סעיף ד:

עג ד מיי' שם הלכה ו ופ"ו מהלכות י"ט הלכה כד סמג לאוין עה טוש"ע ס"ת סי' מקמז סעיף ג וטוש"ע י"ד סי' שמז סעיף ג:

עד ה ו מיי' פי"ו מהל' אבל הלכה ח טור ס"ע י"ד סי' תג סעיף ד: